

Sepatoe Roesak ,

Het blad van 2-6 RI december 2009

Website [http:// www.sepatoeroesak.nl](http://www.sepatoeroesak.nl)

Inhoud:

Kerstwens bestuur	Blz. 1
Mededelingen van het bestuur.	Blz 2-3
E-mailgroep en gedicht	Blz 4
Reünie 2009	Blz. 5-11
Gedicht	Blz 11
Peijenaar vertelt zijn verhaal over de bevrijding	Blz. 12-15
Reisverslag dochter M.v.d.Wetering/ Als ik in de verte zie	Blz. 15-17
Oudstrijder zijn /toespraak herdenking Roermond	Blz 18-22
Verslag Roermond	Blz. 22
Eens vrijwilliger -Panne door Ad van Hooijdonk	Blz 23-24
1949 oproep parade	Blz 25-26
Mijn leven in de oorlog 1940-1945 / wat beleefden we met/ redeneringen	Blz 27-28
Oproep 1 en 2	Blz. 29
Oproep 3	Blz 30
Sobat Eversen 90 jaar Jubilea	Blz 31
Overleden	Blz 32

Nieuwe kopij voor het volgende boekje van mei 2010.

Beste Sobats.

Het archief voor het boekje Sepatoe Roesak is leeg. Er kan geen nieuw boekje gemaakt worden zonder nieuwe verhalen, wetenswaardigheden, documentjes, foto's en informatie.

Marianne verzamelt alles in, sorteert en registreert en ordent het graag weer tot een Sepatoe Roesak.

Marianne Lankhuizen,
Tijmweg 85,
3193 GH Hoogvliet.

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg met de middelen uit de BankGiro Loterij en Lotto. Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen.

Adressen van de leden reüniecommissie

Mevr. .Marianne Lankhuizen. **Secretaris,**

Tijmweg 85, 3193 GH Hoogvliet.

Telefoon : 06-25278220 of 010-4382758 (dhr.Pragt)

E-mail m.lankhuizen@chello.nl

Adreswijzigingen, jubilea, overlijden, boekje sepatoe roesak en

Telefonisch contact . Website www.sepatoeroesak.nl

Mevr. Ine Luykx-van Gils,

Oude Antwerpsepostbaan 36, 4741 TK Hoeven

telefoon 0165-502134 mobiel 06-51229330

E-mail: adenine@hetnet.nl

Dhr.Wim Veldman,

M.de Ruyterstraat 22, 5481 GH Schijndel

telefoon: 073-5477087

E-mail: wjj.veldman11@kpnplanet.nl

De heer J. Verdonschot,

Julianastraat 13, 5671 JA Nuenen

Tel: 040- 2832138

E-mail: j.verdonschot@onsnet.nu

Dhr G van Gils,

Brahmlaan 2-12, 4837 AE Breda

Telefoon 076-5874252

E-mail: gerritvangils@hetnet.nl

De heer M. Van de Wetering, Cederlaan 7, 5616 SC Eindhoven

Tel: 040-2453943 e-mail: avdwet@onsneteindhoven.nl

Bezoekt de begrafenissen en crematies van sobats met vaandel.

Voor donaties:

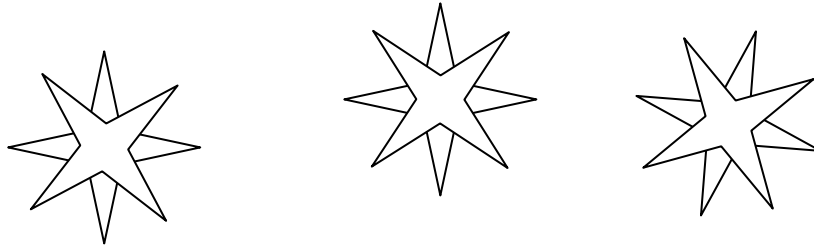
Rabobank rekeningnummer. 108965732 t.n.v. Oudstrijders 2-6-RI

Wim Veldman, M.de Ruijterstraat 22, 5481 GH Schijndel.

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg met de middelen uit de BankGiro Loterij en Lotto. Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen.

Mededelingen van het bestuur

Het secretariaat, dus Marianne Lankhuizen, heeft een ander telefoonnummer. Zij is voortaan te bereiken onder nummer 06-25278220
Via telefoonnummer 010-4382758 kunt u eventueel ook boodschappen achterlaten. (de heer J.Pragt)

Het bestuur v.l.n.r. Wim Veldman, Marianne Lankhuizen, Jan Verdonshot en Ine Luycks-van Gils

Ook dit jaar wenst het bestuur van 2-6RI u allen prettige kerstdagen toe en een goed, maar vooral een goed gezond 2010!

Voor hen die dit jaar, door wat voor omstandigheden, deze feestdagen op een andere wijze moeten doorbrengen dan voorgaande jaren, wensen wij sterkte toe.

Donaties:

H. Uijl uit Oosterbeek	€ 40,-
Koolen -Treats uit Bergen op Zoom	€ 30,-
J.van Erp uit Helmond	€ 30,-
C.S. Van 't Schip uit Amsterdam	€ 100,-
P.C. Salome uit Scholten	€ 25,-
G.J.J. Dejong uit Maastricht	€ 30,-
J.H.,Schols uit Den Briel	€ 35,-
A. Conijn uit Nw Sealand	€ 74,50
J.H.W. De Renet uit Ittervoort	€ 25,-
G. de Groot uit Vught	€ 30,-
G. Koch uit Uden	€ 50,-
Totaal	€ 469,50

Alle donateurs van harte bedankt voor hun financiële bijdrage. Het komt het voortbestaan van het boekje, de website, de contacten en de reünie weer ten goede.

Tijdens de reünie, bij betaling entreegeld maar ook bij de verkoop van de loten is het gebeurd dat er geld is gegeven als donatie. Helaas is het voor ons onmogelijk om tijdens de verkoop van de loten ook deze bedragen bij te houden. Natuurlijk ook al deze gulle gevers heel hartelijk bedankt voor hun bijdrage voor de kas.

De opbrengst van loterij tijdens de reünie was € 251,50.
Ook dit bedrag wordt gebruikt voor alle werkzaamheden betreffende 2-6RI., dus voor u.

Reünie 2010!

Onze eerstvolgende reünie zal zijn op **donderdag 6 mei 2010.**
Begint u maar vast weer met het verzamelen van presentjes!

Bezoeken sobats en gratis treinkaartjes.

De laatste maanden heeft Marianne samen met haar Joop enkele sobats thuis bezocht. Dit omdat een sobat wegens ziekte of mindere mobiliteit niet meer naar de reünie kon komen. Maar ook bij enkele heugelijke gebeurtenissen kwamen wij even op bezoek.

Aangezien wij van “boven de rivieren” naar het zuiden van het land moeten reizen is dat een tamelijk prijzige bezigheid. De vraag is daarom ook: “willen de sobats die zelf geen gebruik maken van de 2 gratis treinkaartjes vrij reizen van de NS, die via het veteraneninstituut kunnen worden aangevraagd, deze toch aanvragen bij het veteraneninstituut en dan deze naar het secretariaat sturen?” Zodat er door het bestuur of 2-6-ers nog meer bezoeken kunnen worden gebracht bij de sobats die ook graag weer even contact hebben met iemand van 2-6RI en er dan weer een beetje bijhoren.

Kaarten voor 2010 zijn nog aan te vragen bij het Veteraneninstituut.

Let op: het telefoonnummer is gewijzigd in: 0343-474150

Marianne Lankhuizen

Vergadering van het bestuur woensdag 9 december 2009

In het stijlvolle restaurant van Bronbeek kwam het bestuur van 2-6RI bijeen. Aanwezig waren Jan Verdonshot, Wim Veldman, Ine Luycks-van Gils en Marianne Lankhuizen.

Besproken is het voortbestaan van 2-6RI, het eventueel samengaan met 2-7RI of andere onderdelen, de financiën, de reünie en wat er verder nog ter sprake kwam.

Besloten is om gewoon door te gaan met de reünies. Er is een toenadering geweest naar 2-7RI om misschien in de toekomst samen te gaan met 2-6RI, maar dat is weer van de baan. Aangezien 2-7 RI, na het overlijden van de secretaris Oskar Reerink, onder de hoede is gekomen van de dochter van Oskar. Zij neemt het werk van haar vader over en organiseert weer een reünie voor 2-7RI. Hulde voor haar.

Ook zijn de financiën natuurlijk besproken. Wij zitten in een gezonde situatie o.a. dankzij de donaties en opbrengst loterij. Wij gaan gewoon door met het doen wat wij tot nu toe ook hebben gedaan. Het bestuur ziet het voortbestaan van 2-6RI met een gerust hart tegemoet.

EMAILGROEP 2-6 RI

Sjar Buys:	j.letjens@home.nl
J(Jan) .A.van Erp	erp00411@planet.nl
G.(Gerrit) van Gils	gerritvangils@hetnet.nl
Ad van Hooijdonk	advanhooijdonk@telfort.nl
Huib Kers	huibertkers@telenet.be
Marianne Lankhuizen	m.lankhuizen@chello.nl
A. Mathijssen	a.mathijssen@onsneteindhoven.nl
F(Frans) van Mulken	mulken@home.nl
J. Princen	j.princen1@hotmail.com
A. Guus Schouten	a.mschouten26@planet.nl
H.Uijl	h.uijl1@kpnplanet.nl
J.(Jan) Verdonshot	j.verdonshot@onsnet.nu
W (Wim) .J.J. Veldman,	wjj.veldman11@kpnplanet.nl
M.(Men) van de Wetering	avdwet@onsneteindhoven.nl
B.(Bart)Poorte	bpoorte@live.nl
W (Wietse) .Westerhof	wmwesterhof@home.nl

Gedicht.

Ze heeft zo veel geleden
Pijn. Vrees en angst.
Het was het onzekere
Wanneer komt de klap

Ze was haar hele leven
Met het kruust begaan
Maar nu aan het einde
Moet zij alene gaan

Ze had een werkzaam leven
Niets was haar ooit te zwaar
Al is zij nu wat beverig
Met liefde heeft zij het gegaan

Wij willen haar nu danken
Wat zij voor ons heeft gedaan
Het is voor ons heel spijtig
Om haar te laten gaan

Reünie 24 april 2009

Vrijdag 24 april 2009 hebben wij onze jaarlijkse reünie gehouden in de Trip van Zoudtlandkazerne in Breda. Hoewel wij dit jaar de reünie iets eerder dan gebruikelijk hielden, was het weer ons dit keer ook heel gunstig gezind. Een strak blauwe hemel, stralende zon en aangename temperatuur gaf deze dag een extra feestelijk karakter.

Jack Maliepaard en zijn partner waren al geruime tijd bezig met het uitstellen van de kraam met Indonesische artikelen en de eerste reünist, de heer Bart Poorte, had zich al gemeld toen het bestuur arriveerde om zich in de hal op te maken voor hartelijke ontvangst van de reünisten. Al had het lage aantal aanmeldingen, 58 in totaal, wel enige ongerustheid veroorzaakt bij uw secretaresse, was het tijdens het begroeten bij binnenkomst toch een drukte van belang. Iedereen werd persoonlijk begroet door of Wim Veldman, Ine Luijckx van Gils, of de secretaresse Marianne Lankhuizen. Belofte maakt schuld dus kreeg menigeen bij aankomst een belofde klapzoen van Marianne en: "Er is zo wat afgezoend deze dag!"

Iedereen ontving na acte pressante namens het bestuur drie gratis consumptiemuntjes en kon men naar de gezellig ingerichte zaal waar het bedienend personeel met koffie en gebak zich weer uitstekend voorbereid had op de ontvangst van onze sobats. Alle lof voor deze dames en heren die zich iedere keer weer met zoveel enthousiasme inzetten om het voor ons een fijne dag te maken.

Ondanks het kleinere aantal bezoekers, 76 totaal, werd het toch weer gezellig in de zaal, mede dankzij een aantal leden van 2-7RI, nabestaanden van overleden sobats en toch nog enkele 2-6ers die zich alsnog onaangekondigd meldden.

Om elf uur was het tijd om de reünie te openen en ook dit jaar heeft Jan Verdonschot de aanwezigen met veel enthousiasme toegesproken.

Natuurlijk begon Jan met een heel hartelijk welkom voor alle aanwezigen. Daarna een speciaal welkom voor overste Klein Schaarsberg van de

Limburgse Jagers die ook dit keer weer gehoor aan onze uitnodiging had gegeven om in ons midden aanwezig te willen zijn

Natuurlijk was er een vriendelijk welkom voor de leden van 2-7RI die gehoor hadden gegeven aan de uitnodiging om samen met ons de reünie te bezoeken. Gezien het afnemend aantal leden van alle onderdelen is het goed om na te denken om in de toekomst wellicht met meerdere onderdelen tezamen een reünie te houden. Daar wordt in de toekomst nog op terug gekomen.

Maar nu eerst deze gezamenlijke reünie met jongens van 2-7RI waarmee toch verscheidene acties en operaties werden ondernomen in Semarang en omstreken.

Ook had Jan een warm welkom voor de weduwen en nabestaanden van onze overleden sobats. Blij dat zij steeds weer aanwezig willen zijn en betrokken blijven met 2-6 RI. Net als in een gezin horen zij nog steeds bij ons.

Een heel spontaan welkom was er ook voor de twee dochters van de onlangs overleden sobat Gerrit Vullers. Een pluim voor de dames voor wat dat zij steeds voor hun vader hebben gedaan was welgemeend. Wij waren erg blij dat zij toch ook weer de reünie bezochten.

Net als de voorgaande jaren hebben wij het keukenpersoneel en de bediening heel hartelijk bedankt voor de goede verzorging en ontvangst. Wij hebben onze waardering laten blijken met een waardierend applaus.

Er was een woord van dank voor de begeleiders van onze aanwezige sobats. Fijn dat er zoveel begrip is om te zien hoe belangrijk de kameraadschap en vriendschap is voor de deelnemers. Geweldig.

Daarna volgde weer een opsomming van groeten van afwezigen die, allen om toch bijna dezelfde reden, niet meer naar de reünie konden komen.

Zo was er een groet van de heer **J.Schols uit Den Briel**. Hij overweegt ieder jaar naar de reünie te komen maar kan dan toch vanwege zijn gebrek aan mobiliteit en gezondheid niet aanwezig zijn. Hij groette alle aanwezigen heel hartelijk.

Familie Wijers uit Breda had ook graag aanwezig willen zijn. Verleden jaar was het de gezondheid van mevrouw Wijers, dit keer waren het de zeer pijnlijke rugklachten van mijnheer Wijers, die het onmogelijk

maakten om de reünie te bezoeken. Ook zij wensten iedereen een heel fijne dag toe

Sobat van de Veeke uit Sittard liet weten dat hij u allen een heel fijne reünie toewenst. Vanwege problemen met de benen kon hij niet

-6-

aanwezig zijn, maar hoopt beslist de volgende keer weer present te zijn. Zijn maatje, **de heer Herzig uit Sittard**, lag ziek te bedde en helaas voor hem dit jaar ook geen reünie.

Sobat Conijn uit Australie wenste ook iedereen een fijne reünie toe. Hij onderhoudt nog steeds met grote regelmaat contact met 2-6RI via email en brief. Hij deed speciaal de groeten aan Menno v.d. Wetering en zijn vrouw Elly bij wie hij afgelopen jaar een heel leuke dag heeft doorgebracht met het ophalen van vele herinneringen aan Semarang maar ook zijn stad Eindhoven.

Sobat Ben Bets van 2-7RI schreef in een brief dat hij zijn oude vrienden van 2-7 RI een groet over wilde brengen en ook hij wenste dat het een gezellige en fijne reünie mocht worden voor iedereen. Ook voor de nabestaanden en zij die niet meer naar de reünie konden komen. Sobat Betz is op zoek naar het boekwerk `Amsterdams bataljon 2-7RI, het zingend bataljon.`

Een groet ook voor **Oskar Reerink**, de secretaris van 2-7RI, helaas was hij te ziek om op de reünie aanwezig te kunnen zijn

Vanuit de zaal werd doorgegeven dat de familie Westerhof helaas heeft moeten afzeggen vanwege gezondheidsredenen en dat ook sobat Gerets helaas niet bij machte was om naar Breda te reizen.

Jan Verdonschot wees erop dat Marianne weer voor de zieke sobats een mooie kaart had gemaakt en deze later ter ondertekening in de zaal zou laten rondgaan. Meteen na de reünie zijn deze kaarten op de post gegaan.

Vervolgens werd aandacht gevraagd voor Eric Buzzijn. Hij was aanwezig omdat hij meer over zijn vader te weten wilde komen en hoopte dat een der aanwezigen hem informatie kon geven.

Tevens was Jos Moens met moeder en zus aanwezig. Hij wilde dolgraag met sobats in gesprek komen die ook zijn vader gekend hadden. Later op de dag bleek dat Jos, door aanwezig te zijn op deze reünie, hij inderdaad een contactpunt had gevonden in sobat de Groot en er verdere afspraken gemaakt zouden worden.

Er was een speciaal welkom voor kap. B.d. Leo v.d. Braken. Hij had het voorgaande jaren zo gezellig bij ons gevonden dat hij wederom te gast wilde zijn. Bij sobat Leo v.d. Braken kon informatie worden verkregen

over schenkingen aan de historische verzameling der Limburgse jagers. Gewezen werd op het belang van de nog in eigendom zijnde documenten, foto's en andere historische stukken die verloren kunnen gaan na het overlijden van een sobat.

-7-

Daarna volgde nog een oproep van Wil Niks, ook op zoek naar het boekwerk Amsterdam Bataljon 2-7RI, het zingend bataljon. Men kan contact met hem opnemen. Adres: Grispenstraat 13, 6367 HN Ubachsberg. telefoon 045/5713965 of via email wiel62@home.nl

Na deze opsomming van huishoudelijke mededelingen werd Ine Luijckx en Marianne Lankhuizen een groot boeket bloemen aangeboden. Dit als blijk van waardering voor het vele werk dat zij verzetten om iedere keer weer de reünie te regelen.

Na de bloemenhulde werd de microfoon overgegeven aan overste Klein Schaarsberg die een, door de aanwezigen, een zeer gewaardeerde toespraak heeft gehouden. Uit zijn woorden bleek wederom zijn betrokkenheid, respect en eerbied voor de veteranen. Tevens vertelde de overste over de werkzaamheden van zijn bataljon, de ervaringen die de jonge jongens nu meemaken en vergeleek heden met verleden. Tijdens zijn toespraak werd instemmend en herkendend geknikt.

Na de toespraak van overste Klein Schaarsberg was er weer gelegenheid om een praatje te maken alvorens buiten de herdenking zou worden gehouden.

In tegenstelling tot de twee voorgaande keren, was er besloten om de herdenking toch weer buiten te houden. Na verplaatsing van de troepen, die niet meer zo vlot verliep als toentertijd in Nederlands Indië, werd overgegaan tot de plechtige herdenking.

Het vlaggenceremonieel werd waargenomen door sobat van Haaren en de zoon van Janus v.d. Made. Jan Verdonschot kondigde de herdenking aan en Gerrit van Gils heeft net als voorgaande jaren het afroepen van de namen van de gesneuvelden die achtergebleven zijn in Indonesië gedaan. Chris Kessels riep dit keer het present af.

Ook 2-7RI herdacht hun gesneuvelden door het opnoemen van de namen waarbij Chris Kessels weer het present afriep. Na het opnoemen van de namen van deze gesneuvelden werden twee minuten stilte in acht genomen. Daaropvolgend werd het Wilhelmus gespeeld en de vlag gehesen.

Om twaalf uur 's middags lokale tijd, werd namens de sobats van 2-6RI op het ereveld in Candi een krans gelegd. Sobat Guus Schouten, de hospik van 2-6RI, had ook dit keer weer de eer om een

-8-

gedicht voor te dragen. Met gevoel droeg hij: "Laat hier de stilte spreken " voor.

Laat hier slechts de stilte spreken
als het zonlicht breekt in de verzonken
letters van de namen die zich weerbarstig
verzetten tegen hun grootste vijand, de tijd.
Want was het niet de tijd die hen opriep
hun jeugd te kennen voor volk en vaderland?
Was het niet de tijd die hen riep uit naam van een democratie
om hen daarna als eerste de rug toe te keren?
Laat hier alleen de wind vertellen
over levens die braken in het licht van
een discutabele politiek en een achterhaalde tijd

Laat elk blad hier ruisen
en fluisteren dat jullie nog maar jongens waren
die marcheerden op het ritme van een vergeten tijd.
Zo anders toen dan nu
Laat hier de stilte spreken.
Laat wie er niet bij was zwijgen hier,
en luisteren naar de woorden
die nooit gezegd mochten of konden worden
maar hier als naakte waarheid verankerd liggen
in elke voetstap, elke windzucht en elke streek
van een hand over de achtergebleven namen
die zegt: "Ik mis je...."
Laat wie er niet bij was zwijgen hier
om zich uiteindelijk de vraag te stellen
"Veteraan, wat was jouw oorlog dan?"

Laat hier de stilte spreken,
en haar veilig adem strijken,
teder,
over oude wonden in vlees en ziel.
Laat haar de strakke paradeas
van de legers die eindeloos
stampvoeten door jullie nachten

transformeren tot opnieuw de
speelse ongeschonden tred
van jullie jeugd

-9-

Goed laat hier dan wel de stilte spreken
maar laat buiten de poorten van dit park
de onverstoorbare stemmen
voortrazen en tieren om ons,
de kinderen van ver na Indië en voor nu,
op te roepen te blijven onderzoeken
te blijven herinneren
en te blijven leren van de tijd

Laat hier de stilte spreken
uit naar van duizenden,
hun naamzuilen als stalen pinnen
geslagen in het geweten
van een onverschillige wereld
om af te dwingen eerst te luisteren
voor het vlugge en gemakzuchtige oordeel.
En altijd weer te blijven vragen:
"Veteraan, wat was jouw oorlog dan?"
"Veteraan, wat was jouw oorlog dan?"

Na afloop van de herdenking werden de troepen weer verplaatst naar binnen waar al heel snel weer de gezellige gesprekken op gang kwamen. Intussen werden al ijverig de lootjes verkocht voor de loterij, waarvoor iedereen met groot enthousiasme kleine prijsjes bij binnenkomst had afgegeven. Op de prijzentafels waren deze presentjes weer door Jacques Lankhuizen en Ine van Gils uitgesteld. De lotenverkoop ging net als voorgaande jaren weer vlotjes mede door de medewerking van de dochters de Groot, Anja en Jenny (dit keer zonder dienblad) dochters Vullers, Maria en Marga, en Ine van Gils. Menig reünist had een kleurrijke uitstalling aan lootjes op tafel liggen. En zo was het al weer snel tijd voor de gezamenlijke rijstmaaltijd. De zaal in het aangrenzende gedeelte was gezellig inricht in kleine groepjes. Al snel had iedereen een plekje gevonden om te genieten van deze heerlijke maaltijd. Natuurlijk ook hier weer alle lof voor het bedienend personeel dat snel en accuraat de maaltijden serveerde. En ja, ik kan het maar niet laten om toch weer aan te halen dat ik iedere keer weer volop geniet om de gesprekken te horen stoppen en alleen het getik van het bestek op de borden te

horen. Als een moeder kloek overzie ik dan de zaal weer en neem deel aan dit jaarlijks ritueel.

Aangezien niemand zich geroepen voelde om de afwas te doen, zijn we

-10-

met zijn allen na het dessert weer teruggekeerd in de zaal en hebben de vaat in de kundige handen van het keukenpersoneel gelaten. Hoogste tijd weer om met de loterij te beginnen en ook deze keer had Frans Leijten weer de zware taak op zich genomen om de nummers van de getrokken lootjes met luide en duidelijke stem af te roepen. Dat hij hierbij nog wel eens moest gecorrigeerd worden met het opnoemen van de kleuren van de lootjes, schiep alleen maar hilariteit onder de dames Anja, Jenny, Ine en Marianne die de prijzen met gezwinde spoed naar de prijswinnaars brachten.

Tijdens deze gezellige verloting werd het echtpaar van Haren namens 2-6RI gefeliciteerd met de juist op deze dag hun 53jarige huwelijk. Vervolgens werd de opbrengst van de verkoop van de loten bekend gemaakt. Er was voor € 251,50 euro aan loten gekocht. Iedereen weer heel hartelijk dank voor dit geweldige succes. Het komt de kas van 2-6RI wederom ten goede.

Als klap op de vuurpijl van de veiling was de prachtige met de handgemaakte verzilverde Riksja die belangeloos door Jack Maliepaard (VOMI) voor de verloting beschikbaar was gesteld. Het bieden ging rap en gretig en uiteindelijk was het sobat de Ruijter uit Rotterdam die met het kleinnood naar huis ging. Na deze spannende veiling begon het zo zoetjes aan tijd te worden om de terugreis te gaan beginnen.

De aankomst van alle sobats is ieder jaar weer een feest, maar ondanks dat het een afscheid betreft, is het ook ieder jaar weer hartverwarmend om iedereen gedag te mogen zeggen. De blijde gezichten en de hartelijke woorden van dank, zijn de kroon op het werk van iedereen die met liefde en inzet de reünie hebben helpen organiseren.

Een speciaal dankwoord voor overste Klein Schaarsbergen en zijn aanwezige vrouw voor hun komst naar deze geslaagde reünie. Wij hebben het enorm gewaardeerd dat u zo lange tijd bij ons aanwezig bent gebleven. Het heeft de manschappen (sobats) goed gedaan!

Lieve sobats, sobatinnen, organisatoren, helpers en sprekers, allemaal heel erg bedankt voor jullie inzet. Zonder jullie lukt het niet om de volgende jaren weer de reünie te organiseren. Ja, er wordt al weer gesproken over

volgend jaar. Dus blijft allen gezond zodat dan weer een hartelijk welkom kan worden uitgesproken voor jullie. Tot dan!!!

de secretaresse Marianne Lankhuizen

-11-

Zaterdag 21 januari 1995, Limburgs nieuwsblad

Peyenaar vertelt zijn verhaal over de bevrijding

De beschermengel van Jo Princen.

Verslag van een ooggetuige

Nijmegen/ Echt. Afgelopen dinsdag, klokslag zeven uur 's avonds klonken in Echt en omgeving, net als vijftig jaar geleden, de bevrijdingsklokken. Destijds verspreidden ze een signaal ter afsluiting van een donker tijdperk, gekenmerkt door dood, verderf, armoede en geweld. Tegelijkertijd werd een nieuwe periode van vrede en verdraagzaamheid ingeluid. Thema's die ook in deze tijd actueel zijn. In dit opzicht stond het recente klokkengeluid beslist niet alleen in het teken van de opening van de Echter bevrijdingsfeesten. Dat blijkt ook uit de tentoonstelling, die diezelfde dinsdag geopend werd in het gemeentemuseum, gevestigd boven in het voormalige gemeentehuis aan de Plats.

Wie zijn blik langs de diverse panelen met foto's en archiefmateriaal uit de Tweede Wereldoorlog laat gaan en de moeite neemt de videofilm over de bevrijding te bekijken, die speciaal voor deze gelegenheid werd samengesteld, kan niet ontkomen aan de gedachten dat het feest niet alleen de aandacht vestigt op het verleden. Het is ook een boodschap voor de toekomst, verklaart een woordvoerder van het museum. Op enkele panelen zijn kranten uit de dertiger jaren te zien, die naarmate het decennium vordert naar de veertiger jaren, steeds extremistischer en propagandistischer worden.

Hoewel de tentoonstelling zeker tot de verbeelding spreekt, is het verhaal van de burger die de oorlog en bevrijding aan den lijve heeft meegemaakt het meest indrukwekkend. De getuigenissen zijn het enige levende bewijs dat er bestaat. Er zijn maar weinigen die hun verhaal over de gebeurtenissen rond "Operation Blackcock" kunnen navertellen.

De sinds de bevrijding in Nijmegen woonachtige Peyenaar Jo Princen herinnert zich de historische invasie van de Engelsen in de Roermond driehoek, het gebied tussen Heinsberg, Roermond en Maaseik, nog als de dag van gisteren. De spannende, doodsbredreigende situaties

tijdens zijn tocht van Posterholt naar zijn thuis in Pey, het eindeloze geluk niet te zijn ontdekt door de Duitse Wehrmacht, en de ellende die de oorlog overal met zich meebracht. Zijn verhaal:

-12-

Vaak denk ik terug aan de tijd dat ik mij als jongen van amper twintig jaar moest verstoppen voor de Duitsers, Over de grens te werk gesteld in de Arbeitseinsatz, zoals de meeste jongens van mijn leeftijd had ik er na een half jaar genoeg van. Ik vluchtte terug naar Nederland en dook onder.

Mijn zuster, die in Pey-Echt woonde, nam mij op. Niet lang daarna kwam ik in contact met de ondergrondse. Die bezorgde mij valse papieren en een onderduikadres bij een boer in Diergaarder. 's Nachts sliep ik in een kelder. Overdag hielp ik met het boerenwerk.

Het werd een stuk moeilijker toen de geallieerde opmars stuitte voor Susteren. Er kwamen steeds meer Duitsers. Ze dwongen de mannen mee te helpen met het maken van verdedigingswerken. Razzia's waren aan de orde van de dag. Ik weet nog dat ik mij samen met een andere verzetsman bij een andere verzetsman bij een van de razzia's boven op de vliering verstoppt had, ieder met het geweer in aanslag. Wachtend tot we zouden worden ontdekt. Gelukkig gebeurde dit niet. Het leed zou niet te overzien zijn geweest.

Vlak voor de winter, begin december '44, moest iedereen uit Pey en omgeving evacueren. Samen met het gezin van mijn zuster vond ik onderdak in de woning van een douanier in de gemeente Posterholt. Ook hier waren veel razzia's, maar ik had blijkbaar een goede beschermengel. Elke keer wist ik mij te verstoppen en uit de handen van de bezetter te blijven.

Rond de kerstdagen was het een beroerde tijd. Geruchten over op handen zijnde tegenacties van de Duitsers als antwoord op de geallieerde opmars deden de ronde. Je kon het duidelijk zien aan de troepenverplaatsing van de Duitsers. Veelvuldig bulderden zwaar oorlogsmaterieel en pantserovertuigen door de straat waar wij woonden. Later hoorde je berichten dat er zwaar gevochten werd in de Belgische Ardennen waar Duitse troepen probeerden een wig te drijven in de geallieerde opmars naar het noorden. Aan de ontredderde Duitsers die op hun weg terug voorbij kwamen, kon je zien dat het niet goed ging met de overheerser.

Na enkele weken in spanning te hebben gezeten konden een paar jongens en ik het niet meer uithouden en besloten we door de linies te komen. Via Posterholt gingen we op weg naar Diergaarder. Het werd een lange, spannende tocht langs beschutte trajecten. Halverwege kwamen we uit het

-13-

bos om een akker over te steken. Het leek voorspoedig te gaan, tot het moment dat we werden bestookt door een kanonvuur dat zo hevig was dat we liggend in een greppel de scherven om ons heen zagen vliegen. Een van de jongens kreeg zelfs een bloedneus door de luchtdrukverschillen onder invloed van de explosies.

Na een uur in doodsangst te hebben verkeerd, keerden we terug naar de bosrand. De jongen met de bloedneus durfde niet verder en keerde terug naar Posterholt.

Met zijn tweeën gingen we door. Uit veiligheidsoverwegingen besloten we voorlopig de bosrand te blijven volgen. Tegen de avond bereikten we opgelucht St. Joost. Wat ik mij hiervan herinner is een groepje huizen en boerderijen bij elkaar. De inwoners van het plaatsje zaten allemaal in de schuilkelders. Sjaak, mijn metgezel en ik vroegen aan een bewoner of we bij hen mochten blijven. Zo werden we naar de schuilplek geleid. Wat we die nacht hebben meegemaakt vergeet ik de rest van mijn leven niet meer. Zelfs nu, vijftig jaar later, komt alles terug alsof het gisteren gebeurde. In de kelder zaten meer mensen die ook onder vuur hadden gelegen. Een vrouw was tijdens de beschieting geraakt en lag ernstig gewond in de kelder met slechts een jurk aan. Omdat het koud was gaf ik haar mijn jasje. Alles wees erop dat er die dag iets ging gebeuren. Plotseling hoorden we schreeuwen en geweervuur. Toen zagen we de eerste geallieerde soldaten de schuilplaats binnenkomen. Ze gaven ons wat sigaretten en chocolade. Ineens kwamen echter als uit niets echter de Duitsers weer op het strijdtoneel en werden de geallieerden gevangen genomen. Ook ik en Sjaak werden opgepakt. Buiten overlegden de Duitsers wat ze met ons zouden doen. Enkele veronderstelden dat we partizanen waren. Gelukkig waren er wat oudere Duitsers. We konden ze overtuigen dat het onze moeder was die zwaar gewond in de kelder lag en onze hulp nodig had. Wonder boven wonder lieten ze ons terug gaan.

Tegen de morgen hoorden we weer schieten. Een Engelse stem riep dat alle burgers uit de kelder moesten komen. Ik nam de gewonde vrouw op mijn armen en droeg haar naar boven. Toen ik de soldaat in de doorgang vroeg om een arts, antwoordde hij dat we weg moesten en ons zo snel mogelijk richting Echt moesten begeven. Met de gewonde vrouw in mijn

armen en haar echtgenoot op sleeptouw, liepen we vervolgens door het veld naar de eerste huizen van Echt.

Bij een huis waar toevallig kennissen van het echtpaar woonden, lieten Sjaak en ik hen achter. Eenmaal in Echt werden Sjaak en ik opgevangen in het Ursulinenklooster, dat dienst deed als opvangcentrum. Enkele

-14-

ogenblikken later werd ons gevraagd of wij meehielpen mensen op te vangen die terug naar huis wilden.

In het opvangcentrum ontmoetten we Mia en Huub. Samen hebben we dag en nacht gewerkt om de honderden evacués op te vangen die terugkwamen. Zij kregen onderdak en voeding en werden ontluisd met DDT.

Mia en Huub woonden vlakbij het evacuatiebureau. Op een dag vroeg Mia of ik even met haar mee wilde komen. Bij haar thuis zat een man die met zijn gewonde echtgenote bij ons de schuilkelder zat. Hij vertelde dat zijn vrouw het niet gehaald had en aan haar verwondingen was bezweken. Hij gaf me mijn jasje terug. Mijn paspoort zat er nog in.....

Ik weet niet meer hoe lang we nog bezig zijn geweest met het opvangen van mensen. Toen het niet zo druk was en Mia en Huub het alleen afkonden, gingen Sjaak en ik naar het wachtlokaal van de Binnenlandse Strijdkrachten (BS) , een café tussen Pey en Echt. We kregen de opdracht patrouille te lopen en wacht te houden.

Verschillende Duitsers die zich in het bos verstopt hadden, kwamen zich bij ons melden en werden krijgsgevangen gemaakt. Ook in Thorn liepen we een paar weken wacht. Via de BS werden we vervolgens ingedeeld bij het 1-13-RI onderdeel te Maastricht. Daarna bewaakten we een tijdlang benzinedepots en andere strategische objecten in Duitsland.

De verlossing van het juk van de Duitse overheersing was een feit. Maar hoewel de oorlog voorbij is, blijft de herinnering voor altijd in mijn geheugen gegriefd. Vaak denk ik eraan terug. Aan de gebeurtenissen en de mensen van het eerste uur bij de bevrijding van Echt.

J.M. Princen , Nijmegen.

Reisverslag van Marianne Senders – van de Wetering, dochter van oud Indië veteraan Men van de Wetering

Dit reisverslag schrijf ik ook uit naam van mijn zus Rosita en onze mannen want deze reis hebben wij met z'n vieren gemaakt met een busje met chauffeur en een Nederlands sprekende gids.

Op 28 december 2008 zijn we vertrokken en op 21 januari 2009 zijn we teruggekomen. We hebben heel veel van Indonesië gezien en ook

-15-

veel bezienswaardigheden bezocht. Deze reis werd ons aangeboden door onze ouders. We zijn met ons rondreis (ongeveer 1300 km) begonnen in Jakarta en geëindigd met nog een paar dagen op Bali.

Mijn moeder is geboren in Soerabaja en heeft tot 1950 op verschillende plaatsen in Indonesië gewoond. Mijn vader is als oorlogsvrijwilliger naar Indonesië gegaan en heeft daar 5 jaar van zijn leven doorgebracht als militair. Ze hebben elkaar in Semarang ontmoet (bij de Bulu) en ze zijn ook in 1950 in Semarang getrouwd. Het was voor mijn ouders een zeer emotionele en slechte tijd vanwege de oorlogstoestanden.

Een grote wens van mijn ouders is altijd al geweest dat we Indonesië een keer zouden bezoeken zodat wij ook het land zouden zien waar mijn moeder vandaan komt en waar mijn vader ook 5 jaar van zijn leven heeft doorgebracht. Zowel voor mijn moeder als voor mijn vader hebben we plaatsen en dingen bezocht die voor hun heel belangrijk waren en nog zijn. In Jakarta hebben we de eerste 2 dagen diverse bezienswaardigheden bezocht o.a. Café Batavia wat vroeger heel bekend was. Ook Ereveld Menteng Pulo hebben we bezocht. Daar hebben we een bloemstuk gelegd bij het graf van een kameraad (militair) van mijn vader de heer A.F. van Weert.

De laatste 2 dagen in Jakarta zijn we op familiebezoek geweest. Vanuit Jakarta zijn we via Bogor naar Bandung gereden en toen naar Semarang. In Semarang zijn we 5 dagen geweest. Hier hebben we het kerkje bezocht (St.Josephkerk) waar mijn ouders in 1950 getrouwd zijn. Daarna zijn we naar de MLatengevangenis geweest (aan de vroeger gehete Karreweg). In 1 van de huisjes voor de gevangenis hebben mijn ouders tijdelijk gewoond voordat ze naar Nederland gingen. Mijn opa was hier cipier. Na veel heen er weer gepraat en gebeld door onze gids mochten we de dag erna de gevangenis van binnen bezoeken. Volgend jaar gaan ze alles afbreken dus we hadden nog geluk. Ze gaan er een nieuw gebouw neerzetten.

Tegenwoordig is het een opslagplaats van in beslag genomen goederen. Treinstation van Semarang zijn we ook geweest. (Semarang Tawang) Ook de Koepelkerk hebben we van binnen bezocht. St.Elisabethziekenhuis en het Julianaziekenhuis zijn we ook geweest. Weeshuis. Is nog steeds een weeshuis van Leger des Heils. Bulugevangenis. Is nu een vrouwevangenis. Hier mochten we niet naar binnen anders zouden de vrouwen in opstand komen. Hier was mijn opa ook cipier en bij deze

gevangenis hebben mijn ouders elkaar leren kennen. N.I.S. gebouw hebben we ook bezocht. Ziet er erg verwaarloosd uit. Het was er wel donker en griezelig zeker toen we hoorden wat zich hier allemaal vroeger heeft afgespeeld. Ze noemen dit gebouw ook wel het gebouw met de 1000 deuren.

-16-

Tegenover het N.I.S. gebouw ligt de vroeger gehete Tijgerclub. Dit gebouw ziet er prachtig uit. Waarvoor het tegenwoordig gebruikt wordt weten we niet maar het was niet toegankelijk. Maar de meest emotionele momenten hebben we gehad in Karanganjari en het Erevelde Candi. Karanganjari (Draka) was de plaats waar mijn vader heeft gediend op een voorpost om Semarang te beschermen tegen de vijand. Hier heeft een tragisch gebeuren plaats gevonden (Dhr.M.Buijs) waar mijn vader geen schuld aan had maar zijn verdere leven veel verdriet van heeft gehad en wat ook een grote invloed heeft gehad op ons gezin. Met veel inzet en medewerking van onze gids hebben we deze plaats gevonden waar dit allemaal gebeurd is. Op het Erevelde Candi ligt de heer M.Buijs begraven. Wij hebben dan ook met ons vieren Marianne, Rosita, Jan en Peter uit naam van mijn vader een bloemstuk gelegd bij het graf. We hebben foto's en film gemaakt van het graf van de heer M.Buijs. Deze foto's en film zal mijn vader ook aan de zoon van de heer M.Buijs geven waar mijn vader sinds enkele jaren regelmatig contact mee heeft. Uiteraard hebben we ook andere steden en bezienswaardigheden bezocht van Java en Bali zoals Bogor, Bandung, Diengplateau in Wonosobo, Baturaden, Ambrawa, Salatiga, Borobudur, Yogyakarta, Prambanan Tempel, Solo, Malang en Bromovulkaan. De laatste paar dagen hebben we doorgebracht op Bali waar we ook diverse bezienswaardigheden bezocht hebben. We zijn alle vier heel blij dat we deze reis gemaakt hebben en we begrijpen nu veel meer van datgene waar mijn ouders regelmatig met ons over praten. Het is jammer dat ze niet zelf met ons zijn meegegaan wat uiteindelijk wel de bedoeling was van deze reis maar mijn vader kon het geestelijk niet aan. Pap en mam namens ons vieren heel hartelijk bedankt voor deze mooie onvergetelijke reis.

Als ik in de verte zie
En alles is daar kaal
Denk ik : moest dat nou allemaal
Waarom liet men dat niet staan.

Wij moesten toch zo nodig

Boter, melk en kaas,
Maar de overproductie
Werd de boer de baas.

Ingezonden door 2-6RI sobat.

-17-

Oud Strijder zijn

Oud Strijder zijn, wil veel meer zeggen,
Dan jaar na jaar met veel talent
Een Vaderlandse krans neerleggen
Aan een "vergeten" monument
Het is een "bange" tijd herdenken
Toen hij, las jong soldaat, meedogenloos
De dood zag wenken.
Voor velen kwam geen dageraad.
"Oud-strijder" zijn, wil meer beduiden,
Dan "gratis" eten op een feest.
Dankzij veel moed en veel ontbering.
Werd iedere meter grond bevrijd.
Die "Vrijheidsdaad" verdient verering.
Ook nog in onze drukke tijd!
Al is zijn strijd sinds lang gestreden,
Als heeft het lot hem toen gespaard,
Zijn "littekens" uit het verleden.
Zijn nu nog "Eretekens" waard.

Ingezonden door sobat Kehrens, †nov'09

Toespraak van minister Maxime Verhagen tijdens herdenkingsbijeenkomst bij het Nationaal Indië-Monument 2009

Dames en heren,
Dat ik vandaag namens het kabinet het woord tot u mag richten, is voor mij een grote eer. We herdenken vandaag, net als voorgaande jaren, meer dan zesduizend militairen die in de Oost zijn gesneuveld. Meer dan zesduizend levens in de kiem gesmoord. Mannen en jongens in de bloei van hun leven, vol plannen en verwachtingen voor de toekomst. Zij lieten het leven in een land ver van huis. Hun vaders en moeders zouden hen niet ouder zien worden. Hun vrouwen zouden hen niet terugzien. Hun kinderen zouden

hen niet kennen. Dat hoogste offer verdient onze volle aandacht en ons diepe respect.

Aandacht en respect die in het verleden maar al te vaak ontbraken. Dat kunnen we ons vandaag de dag nauwelijks voorstellen. Nu is er meer

-18-

waardering voor het werk van uitgezonden militairen. Er is meer begrip voor wat er van hen gevraagd wordt. Ook de aandacht voor het werk en de offers van veteranen groeit. Zo is er sinds vijf jaar een jaarlijkse Veteranendag, op 29 juni, die bedoeld is als eerbetoon en blijk van waardering voor alle Nederlandse veteranen. Daar ben ik blij om. Die aandacht is terecht. Het is goed dat we onze militairen en veteranen laten weten dat we trots zijn op hun inzet, dat zij een onmisbare bijdrage leveren aan het tot stand brengen van een veiligere en welvarende wereld. Als minister weet ik: wij kunnen het besluiten, maar zij voeren het uit. Dat vraagt heel wat van hen, van hun familieleden, en van hun omgeving. Daarvoor mag Nederland dankbaar zijn.

Voor u was er destijds weinig aandacht. Het respect dat u toekwam, kreeg u niet. Er wachtte u na de oorlog geen warm welkom, althans, vaak was dat niet het geval. In Nederland was iedereen bezig met de wederopbouw en de verwerking van zijn eigen oorlogservaringen. Er was geen begrip of belangstelling voor wat u had meegemaakt, in dat opgegeven land daar zo ver weg. Woorden als nazorg en traumaverwerking bestonden toen nog niet. Er was nauwelijks een luisterend oor. Van u werd verwacht dat u zich schikte. Naar uw gezin, naar de samenleving, naar de eisen die die tijd stelde.

U moest vooral weer snel overgaan tot de orde van de dag: er wachtten belangrijker zaken. Als het al over Indië ging, dan was het vaak in een negatief daglicht. U werd bij wijze van spreken met de nek aangekeken – voor een keuze die de Nederlandse regering had gemaakt, maar waarvoor u zich moest verdedigen. De verantwoordelijkheid werd op het verkeerde bordje gelegd: op uw bordje.

Vandaag eren we de nagedachtenis van de meer dan zesduizend soldaten die naar Nederlands-Indië, en later Nieuw-Guinea, gingen en niet terugkeerden. Hun namen mogen niet worden vergeten. Uw inspanningen en offers mogen niet worden vergeten. Daarom sta ik hier vandaag. Om dat te onderstrepen. En daarom is het ook zo belangrijk dat er herdenkingen zijn als deze, hier, op de plek waar, voor velen de reis naar Indië begon. U hebt enorm veel meegemaakt

onder omstandigheden waar de meeste mensen vandaag de dag zich geen voorstelling van kunnen maken. Het doorgeven van die verhalen is van onschatbare waarde. Alleen als u het ons vertelt, kunnen wij het weten. Kunnen wij het begrijpen. Kunnen wij er lering uit trekken. Dat zeg ik niet alleen als minister en als historicus, maar ook als vader. Als ik kijk naar wat mijn kinderen op school hebben geleerd over het Nederlandse verleden

-19-

in Indië, dan vind ik dat eigenlijk te weinig, te summier. Een paar koude feiten uit de geschiedenisboeken. Verhalen zonder gezicht. Eigenlijk zou iedereen verplicht een deeltje uit de reeks van Anton P. de Graaff moeten lezen. Hij tekende heel veel persoonlijke geschiedenissen van Indië-gangers op. Als je zijn boeken leest, begrijp je wel waarom soldaat Bob zegt: “Het staat als met een stalen pin in mijn ziel gegrift.” En zo, concludeert de Graaff, is het voor velen van u: u bent levenslang op patrouille.

Indië zit voor altijd in u. Daar kunnen ook positieve kanten aan zitten. Velen van u zullen, ondanks de verschrikkingen die u er heeft meegemaakt, ook mooie herinneringen koesteren aan het land. Misschien bent u er nog eens teruggeweest. Nam u uw partner en kinderen mee, om hen de plaatsen van uw herinnering te laten zien en hen kennis te laten maken met het land dat uw leven gekleurd heeft. Een land van grote schoonheid, met typische geuren en kleuren, en een gastvrije bevolking. Mijn vrouw, die haar vroege jeugd doorbracht in Indonesië en ik, die het land inmiddels redelijk vaak bezocht, heeft het tenminste altijd zo ervaren. En zelfs in dagboeken van soldaten kom je fragmenten tegen over het hartelijke contact met de Indonesiërs. Hetgeen uw missie waarschijnlijk nog moeilijker maakte.

Dames en heren,

In 2005 hebben Nederland en Indonesië gezamenlijk een streep gezet onder de geschiedenis. De Nederlandse regering heeft toen spijt betuigd voor de gewelddadigheden die van Nederlandse kant zijn begaan. Die spijtbetuiging aan Indonesië en het respect voor u, veteranen, zijn niet strijdig met elkaar. Ze gaan hand in hand. U deed uw plicht in naam van het vaderland en werd meegesleurd op de golven van de geschiedenis. Het was een heel andere tijd. Een tijd waarin Nederland verwickeld was in een grimmige strijd. Een tijd waarin Nederland en Indonesië op een pijnlijke en gewelddadige manier uit elkaar gingen. Daarbij zijn ook ontoelaatbare dingen gebeurd. En dat hebben we erkend. Dit was een cruciale stap, die nodig was zodat Nederland en Indonesië samen de blik konden richten op de toekomst.

Tegenwoordig hebben onze landen een brede relatie. Maar een speciale band zal er altijd blijven. Tijdens mijn laatste bezoek aan Indonesië afgelopen januari sprak ik met drie weduwen uit Rawagedeh. Drie stokoude, breekbare mensjes, die alleen Soendanees spraken. Via een tolk hoorde ik aan hoe zij de gebeurtenissen destijds beleefd hadden. Ze vertelden over de verschrikkingen die zij hebben

-20-

doorgemaakt, over het verlies van hun dierbaren, over hun pijn. Ik vond het een moeilijk gesprek. Veel moeilijker dan om tafel zitten met een buitenlandse minister en een lastige boodschap brengen. Deze vrouwen antwoorden, hen op een bepaalde manier troost bieden, dat vond ik van een andere orde. Het gesprek raakte me dan ook diep. Ik beseftte: de geschiedenis heeft ons bij elkaar gebracht, en de manier waarop dat is gelopen, zorgt dat er een eeuwige band is. Die verwevenheid is óók een consequentie van het verleden dat we delen, van de strijd die geleverd is. Nu die achter ons ligt, kunnen we uit die verwevenheid het positieve putten. Samenwerken met Indonesië om de wereld van vandaag een betere plaats te maken. Ik kan u zeggen dat de relatie tussen onze twee landen zo goed is, dat we dat ook doen. Als vrienden, op voet van gelijkheid en met respect voor elkaars achtergrond.

Dames en heren,

H.J. Leebeek schreef een aangrijpend gedicht over het gevoel dat veel Indië-gangers hebben overgehouden aan hun uitzending. Het heet De nevel doorbroken en ik zou er graag een aantal passages uit citeren:

Aan ons geen keus. Het was een plicht
die je volvoerde als een vent,
hoezeer je jeugd ook werd ontwricht.

Men rangschikt onze Indiëtijd
als een naoorlogs tafereel,
met af en toe wat narigheid
door wisselingen van toneel.
'Het is geen oorlog', werd gezegd,
'die is toch immers al voorbij?'

Doch die ten grave zijn gelegd:
meer dan zesduizend?.... Zeg: weet jij
hun namen nog? Noem mij ze dan
en luid! Opdat de politiek
het nog eens duidelijk horen kan.

Na zestig jaar en en public!

Ieder trekt uit het gebeurde zijn eigen lessen. Het belangrijkste dat ik geleerd heb, uit de gebeurtenissen rondom het 'loslaten' van Nederlands-Indië, is dat mensen het kostbaarste materieel zijn dat we bezitten. Daar moeten we zuinig mee omspringen. Veel zuiniger dan bij u is gebeurd.

-21-

In dat opzicht kan ik de soldaat en de dichter Leebeek naar eer en geweten antwoorden: de politiek heeft uw oproep gehoord. Het mag niet weer zo gebeuren.

Dank u wel.

Roermond 7 september 2009.

Ook dit jaar is onder massale belangstelling de herdenking in Roermond gehouden. En ook dit keer waren de weergoden de vele aanwezigen gunstig gesteld.

Een flink aantal leden van 2-6RI was deze dag weer aanwezig. Hulde 2-6RI want iedere herdenking weten we toch met een flink groot gezelschap het veld te bezetten.

Allereerst wil ik de dochters van onze sobat Gerrit de Groot, Anja en Jenny, weer alle lof toezwaaien want ook dit keer waren zij degene die vol ijver de sobats van koffie, soep en broodjes voorzagen. Sobat de Groot komt iedere keer met een steeds grotere delegatie, want nu had hij naast zijn twee dochters Anja en Jenny ook nog zijn oudste zoon bij zich. Prachtig wanneer je als vader op zo'n steun en belangstelling van je kinderen mag rekenen.

Hulde dus voor hen. Zo was er ook onze sobat Karel Eversen, die door zijn zoon Theo naar Roermond werd begeleid. Ook Theo bedankt voor het meekomen met zijn vader. Ine Luijks van Gils, samen met haar vader ook aanwezig en druk in de weer. Iedereen bedankt.

Met ons Chrisje Kessels, die ieder jaar trouw weer het bordje met de kapotte schoen meebrengt, Antoon Mathiissen en partner, sobat Bart Poorte, Jo Princen, de heer en mevrouw van Haren uit Oosterhout, Menno v.d. Wetering, sobat v.d. Heuvel en de klamboe sobat Smulders, zij horen haast tot het meubilair. Ook heel erg fijn dat Maria Vullers, ondanks dat haar vader niet meer in ons midden is, ook naar Roermond was gekomen. Frans Leijten kwam weer samen met Jan Verdonschot vanuit het verre Nuenen. Sjar en Jo Buijs, nog net in hun wittebroodsweken, waren er ook. Wat waren wij dit jaar weer trots met zo'n fijne opkomst. Iedereen heel erg bedankt. Ik ben en blijf trots op jullie allemaal.

Zelf wil ik iedereen aanwezig even bedanken voor het leuke welkom dat mijn nieuwe partner Joop Pragt van jullie heeft mogen ontvangen. Ik hoorde verschillende malen zeggen: " Welke man? Wie? Oh die! Dat is Joop. Die is van Marianne!
Mooier kan je het niet hebben. Een nieuwe partner die door de manschappen van 2-6RI zo accepteert wordt.

De secretaresse Marianne Lankhuizen

-22-

EENS VRIJWILLIGER

Uit de gesprekken met sobats, gedurende zo vele vomi-ontmoetingsdagen, viel mij op dat er nog heel wat pro-deo wordt geklust. Dikwijls in verenigingsverband, maar ook is men actief voor goede doelen. Een treffend voorbeeld hiervan was sobat Lofty van Bussel. In het Tijgertje werd nog melding gemaakt wat hij voor zijn dorpsgemeenschap heeft betekend en waarvoor hij terecht nog werd geridderd. Zelf heb ik mij de afgelopen twintig jaar verdienstelijk trachtten te maken voor een huurders belangen vereniging. Hierbij werd ik steeds geconfronteerd met de bijna onmogelijkheid om opgevallen plaatsen bezet te krijgen. Ik heb hierover, in het blad van de woningstichting, destijds ook nog een column aan gewijd. Ik schreef hierover het volgende:

VRIJWILLIGERSWERK EN NAASTENLIEFDE

=====

Onze vereniging bestaat uit 48 commissieleden. Hun gemiddelde leeftijd is 68.13 jaar. De oudste is 83.

Conclusie : het zijn vaak de ouderen die de kar trekken. Aanvankelijk dacht ik, het zit vast geklit aan onze generatie, dan denk ik weer dat het zijn oorsprong vindt in de bezetting. In die jaren waren we, van hoog tot laag, afhankelijk van wederzijdse hulp en saamhorigheid was optimaal. De tijden zijn veranderd. Jonge aanwas blijft uit. Een dreigend scenario aldus. Deze smeerolie van de samenleving, zoals vrijwilligerswerk veelal wordt genoemd, dreigt als bron op te drogen. Het negatieve effect hiervan mag als zorgwekkend worden verondersteld. Daar waar het geen honorering of vertier betreft laten jongeren het massaal afweten. Zulks heeft zich gaandeweg ontwikkeld als een maatschappelijk fenomeen.

Vele verenigingen lijden hierdoor een zieltoegend bestaan. Niet voor niets spreken politici zich haast dagelijks uit over het verval van normen en waarden. Mentaliteitsverandering ligt duidelijk aan deze problematiek ten grondslag.

Onlangs zond de T.V. een programma uit onder de veelzeggende titel "naasteliefde is afgeschaft "!

De inhoud laat zich raden. Het ware beter de beeldbuis te bestormen met voor beelden "waarom het vroeger *wel* kon en dat het, zij het sporadisch, tóch nog voorkomt. Met betrekking tot dat laatste wil ik, ten einde deze column toch nog een positief en hoopvol slot mee te geven, hiervan met een persoonlijke ervaring besluiten.

-23-

PANNE

=====

Onlangs kregen we twee kleinzoons voor een dag onder onze hoede. Beide fervente voetballertjes van 13 en 15 jaar, waarmee iets moest worden ondernomen omdat een appartementencomplex nu eenmaal weinig speelruimte biedt.

We opteerden voor een educatief bezoek aan de sluizen van Neeltje Jans. Op de terugweg liep, ter hoogte van Willemstad, mijn linkervoerband leeg en ik stuurde de auto de berm in om het reservewiel te plaatsen. Onhandig als ik op technisch gebied ben, kreeg ik met geen mogelijkheid de krik open. Toen ik met mijn vel ook nog klem kwam te zitten en het bloed over mijn hand druppeltje, kwam mijn vrouw met het gouden advies toch maar een auto aan te houden, liefst met een handige chauffeur. Een Audi met echtbaar gaf hieraan gehoor. De man, een potige zestiger in korte broek, op weg naar de camping, naam me de krik meteen uit handen. Hij had een transportbedrijf gehad en had wel duizenden banden verwisseld.

Hij ging meteen voortvarend aan de slag en riep naar zijn vrouw, die ondertussen plakjes cake stond uit te delen aan onze bermtoeristen: "gif is un doekske, want die meneer staot te bloeie ". Mijn vrouw zei tegen een van de jongens: "vraag eens hoe die mevrouw heet dan kunnen we ze een bloemetje sturen. De jongste vuurde gelijk de vraag af waarop mevrouw antwoordde "wij zijn de familie van Hooijdonk uit Steenberg ". Nou dat is supergaaf reageerde de jongens, want zo heten oma en opa ook. Ondertussen was het wiel verwisseld en dook mevrouw nog even het dashboardkastje in en gaf de jongens allebei een foto. "Hallo "riepen beiden in koor, "dat is Pierre van Hooijdonk, Pi-air "Ja en wij zijn de ouders, zei mevrouw.

De euforie bij de knapen was ongekend en ik kreeg meteen toestemming om met zo'n climax nog meer leuke bande te rijden.

's Anderdaags hebben we een bloemetje laten bezorgen met op het kaartje de tekst: "bedankt voor de hulp, de cake en het doekske voor 't bloeie "

In deze harde tijd een vertederende ervaring. Moge de goden verhoeden dat dergelijke medemens in de toekomst worden bijgezet in het

curiositeitenmuseum waar men naast de condor, de mammoet de dinosaurus en het Sanskriet, de uitgestorven specimen nog slechts tegen entreegeld kan aanschouwen.

Ad van Hooijdonk. Bergen op Zoom.

-24-

1949

Officieren, onder-officieren, Korporaals en Manschappen van 2-6RI

Op woensdag 16 juni a.s. zal te Roermond een grote militaire parade gehouden worden, ter gelegenheid van het a.s. regeringsjubileum van H.M.de Koningin.

Ook 2 - 6 R.I. zal hieraan deelnemen.

Aanvang der parade 9.50 uur. De verzamelplaats is in de nabijheid van Stationsplein, waar het bataljon te 9.40 uur moet zijn opgesteld.

Met de huidige dienstregeling der Spoorwegen, kan wanneer men de eerste reisgelegenheid neemt, vrijwel iedereen om 9.30 uur in Sittard zijn. Op het station aldaar zullen militairen van 6 R.I aanwezig zijn. Die u naar de juiste plaats van opstelling zullen verwijzen. Daar de tijd voor het opstellen der gelederen zeer kort is, dient een ieder zich strikt aan de hem gegeven aanwijzingen te houden. Het verzamelen geschiedt compagniesgewijze

TENUE: Hoge Schoenen, Europees uniform (compleet, jas en broek) Groen shirt en das: Baret.

Het bericht dat 2-6 R.I. , alvorens te demobiliseren, nog een afscheidsparade zal houden is in Sittard met groot enthousiasme ontvangen. -

29-

In samenwerking met den Edelachtbaren Heer Coenders, burgermeester van Sittard en het voor

het 6 R.I. welbekende "COGENT"- comité , het welk zeer gewaardeerde dans - en feestavonden organiseerde , is een speciaal programma samengesteld voor het scheidende bataljon 2-6 R.I. Tevens zullen herdenkingsdiensten gehouden worden voor de gesneuvelden. Om een overzicht te krijgen van het geheel volgt hieronder het volledige programma:

-25-

9.40 Opstellen voor de parade hebben ingenomen.

9.50 Aanvang der parade.

11.00 Herdenkingsdiensten voor de gesneuvelden,
Voor de

R.K. militairen door Aalm. Even,

Voor Prot.

Militairen door Ds. Ravi.

12.00 Ontvangst en toespraak door burgermeester Coenders.

Opstellen op de markt voor het Stadhuis.

12.30 Gezamenlijke koffietafel.

Aangaande de gezamenlijke koffietafel dient de navolgende

vermelding gemaakt te worden. Het bestaande "COGENT-comité beschikt nog over een geldelijk bedrag. Helaas is dit niet toereikend om het gehele bataljon deze koffietafel gratis aan te bieden. Noodgedwongen is men er toe overgegaan om een bijdrage van fl.1,- per persoon te vragen ter tegemoetkoming in de kosten hiervan.

De zoveel besproken en zo gaarne gewenste afscheidsparade zal dan toch doorgang vinden. De komst van 6 R.I. zal met een speciale aankondiging in de pers bekend gemaakt worden. Laat 6 R.I. deze unieke galagelegenheid aangrijpen door allen op Woensdag 16 juni a.s. om 9.30 uur in Sittard aanwezig te zijn. Sittard verwacht en rekent op 2-6 R.I. , het bataljon, hetwelk zij met trots "HET SITTARDSE BATALJON"noemen.

Sittard heet u allen van harte welkom!

-30-

In verband met de te houden parade behoeven de Officieren niet op 16 juni in het demobilisatiecentrum te HUIS TER HEIDE te verschijnen.

Uit archief sobat Wietse Westerhof!

-26-

Mijn leven in de oorlog 1940-1945

Mei 1940 lagen er bij ons Nederlandse soldaten. Op een middag speelden ze een spelletje met het pistool achter elkaar aan. Opeens een knal. Ik er naar toe en daar lag er een soldaat met een schot door de nek. Ik zeg nog : “Wat doe je nou?” en daar ligt die er ook. Hulp gehaald. Die naar de dokter en toen naar het ziekenhuis. 10 mei 1940 begon de oorlog en hij lag mooi in bed. Je bent 13 jaar. De brug werd opgeblazen. En moesten wij weg. School was er niet meer bij. Geen H.B.S. Sigarettenpijpjes gemaakt, 1600 per dag. Daarna sloten gemaaid voor de gemeente, grond omgegraven voor de Hijdemij, bossen gekapt voor de Hijdemij, turf gegraven , 4000 per dag, van ’s morgens vroeg tot het donker was, want ik kon niet meer op straat. Daarna bomtrechters dichtgemaakt en toen op de trein naar Groningen. Overval op kantoor van bonkaarten. Gepakt . Kon geen kant op. ’s Morgens om 5 uur uit het Scholtenshuis ontsnapt. Met de trein naar Assen. Daar aangekomen was men mij al kwijt. Ik was al van trein af en in Assen naar familie. Daarna met tussenpozen weer naar huis. Bij de T.O.T. gewerkt. Alles van de Duitsers gestolen wat er maar te stelen was. Het was gewoon een sport. Ze stonden op de weg te schieten toen ze er achterkwamen dat er geen eten meer was. Daarna in Rijssen door de SS opgepakt met anderen naar een huis gebracht. Weer weggekomen, de andere dag werden er 10 doodgeschoten bij het huis van fam. Schaarsbergen. Op 80 meter van het huis staat nu een monument.

Ingezonden door Bart Poorte uit Rijssen.

Wat beleefden we met :

Kerst 1945: Als O.V.W-ers van 2-9 RI mochten we met verlof naar huis vanuit Assen. Toen nog in burgerkloffie.

Kerst 1946: 1° kerstdag (toen 2-6RI) naar Koepelkerk in Semarang. Propvol. 2° kerstdag kregen we een pakje sigaretten van de burgers van Semarang.

Kerst 1947: met verlof naar Bandoeng om mijn broer op een buitenpost te bezoeken. Blijf in Bandoeng : stad en omgeving bezichtigen, kerstmaal , bioscoop.

2° kerstdag maaltijd stampot zuurkool met worst.

Kerst 1948: Inmiddels 1-15 RI, de Blijvertjes ,

1° kerstdag overplaatsing van buitenpost Biran, ten noorden van Djokja, naar de stad.

2° kerstdag: kerstpakket ontvangen met o.a. blik roggebrood. ’s Avonds inpakken voor actie en bezetting van de hangbrug over de Progo bij Sentolo.

-27-

2 juli 1949 inschepping Zuiderkruis richting Rotterdam, waar we 25 juli arriveerden.

Gedemobiliseerd 31 augustus 1949,

Goede feestdagen toegewenst.!

Chris Scholtens, Scheperskamp 31, 8381 AP Vledder.

Redeneringen

Dokter, waarvoor heeft u die man geopereerd?

Voor duizend euro.

Nee, ik bedoel: wat had hij?

Vijfhonderd euro.

Nee, ik wil weten: wat mankeerde er aan?

Nou, dat is duidelijk: vijfhonderd euro!

Op een onbewoond eiland kwamen 3 kinderdieren bij elkaar.

Een kind vis, een kind vogel, en een kind krokodil.

“Waar ga jij heen op vakantie”, vroeg de vis aan de vogel.

“Wel”, zei de vogel, “mijn vader kan goed vliegen, mijn moeder kan goed vliegen en ik vlieg ook niet onaardig, dus wij gaan op vliegvakantie! En jij?”

“Wel,” zegt de vis, “mijn vader kan goed zwemmen, mijn moeder kan goed zwemmen en ik zwem ook niet onaardig, dus wij gaan op zwemvakantie”. En jij, krokodil?”

“Wel,” zegt de krokodil, “mijn vader heeft een grote bek, mijn moeder heeft een grote bek en mijn bek is ook niet klein, dus wij gaan naar Duitsland”.

Deze mededeling trof ik gisteren aan op een rij lege schappen in de supermarkt: **“tot onze spijt zijn deze artikelen a.s. maandag weer volop leverbaar. Wij bieden onze clientèle hiervoor onze welgemeende excuses aan.”**

-28-

oproep 1

Onlangs zijn er brieven van mijn vader in bezit gekomen. Deze brieven zijn geschreven vanuit Indië, Helaas is mijn vader overleden. Uit de periode dat hij in Indië is geweest weten we niets. Misschien is er nog iemand die mijn vader heeft gekend in die periode en nog iets over hem weet te vertellen. Mijn vader was Korp. J.M.B. Vossen, 2-6RI. geboren in Horn (limburg)
Jorina Luijten-Vossen, Kasteelstraat 8, 6014 EJ Ittervoort.
Tel: 06-21540831

Oproep 1

Henk Bäcker, de zoon van Leonardus Aloysius Bäcker (Backer) is op zoek naar meer informatie over zijn vader. Geboortedatum 15 februari 1916 te Bergen op Zoom. Registratie nr: 16.02.15.001
Zijn vader heeft zich op 10 april 1945 aangemeld als Ovw-er en is op 22 september 1945 overgeplaatst bij II-6e Regiment Infanterie en uiteindelijk met de m.s. “Nieuw Amsterdam” vanuit Southampton met bestemming Indonesië vertrokken. Dat zijn vader in Indië geweest was wist Henk wel want ten slotte leerde hij zijn vader kennen toen hij terugkwam in 1948. Henk was toen 3jaar. Helaas werd er in het bijzijn van zijn moeder over die tijd niet gesproken maar ook naar hem toe als enige zoon werd er door zijn vader eigenlijk weinig verteld. Indien u meer kunt vertellen aan Henk Backer kunt u contact opnemen met hem.
H. A. M. Bäcker, Dennenspanner 111, 3225-SH Hellevoetsluis
Telefoon: 0181-707250, Mob. 06-52301945
Mailadres: hambacker@upcmail.nl
Bij voorbaat dank Henk Bäcker

-29-

Oproep 3

Frank van Buren, de zoon van Frank van Buren 2-6RI , wil graag het volgende weten: wie zijn de twee mannen op de foto, genomen Singapore, begin 1946.
Tevens zou Frank graag in contact willen komen met sobats die zijn vader hebben gekend.
Frank van Buren, mobiel 06-52376777 , telefoon 043-3285110 of 040-2350240 of via de email: F.VanBuren@delfin.eu

Rechts op de foto staat Sjeff Mengelers, tweede van rechts Frank van Buren

Aansluitend op deze oproep wil ik Frank nog heel hartelijk bedanken dat hij ons, na het gesprek dat wij hadden in ons hotel in Valkenburg, een prachtige rit heeft aangeboden naar de stad Maastricht. Met veel enthousiasme en liefde voor deze historische stad heeft Frank ons de mooiste plekjes laten zien en aangewezen. Frank, mijn bewondering voor je onderzoek en zoektocht naar informatie over je vader maar ook de inzet om de geschiedenis van de Tijgerbrigade uit te pluizen. Je bent van harte welkom op onze eerstvolgende reünie, zodat je nog meer info kan opdoen.

Marianne lankhuizen

-30-

Sobat Eversen 2 november 2009 90 jaar.

Via familie Westerhof werd Marianne gewaar, dat onze sobat Karel Eversen op 2 november 2009 zijn 90^e verjaardag zou vieren.

Zo'n monumentale gebeurtenis mag niet zomaar voorbij gaan, dus Marianne en haar Joop reisden vanuit het Westen des lands naar beneden de rivieren om sobat Eversen een verrassingsbezoek te brengen. En een verrassing was het zeer zeker. Alleen het blij verraste gezicht van sobat Eversen was de lange reis al de moeite waard. Met een bloemenhulde namens 2-6RI namen Marianne en Joop deel aan de gezellige middag die in het tehuis in Brunssum was georganiseerd voor deze jarige sobat.

Koffie met natuurlijk Limburgse vlaai kregen de vele bezoekers of te wel feestgangers. Een heel smakelijk onthaal.

Sobat Henny van Oosterhout en zijn vrouw Alie waren afgelopen 15 oktober 60 jaar getrouwd.

Zij hebben deze feestelijke dag samen met kinderen en kleinkinderen gevierd. Helaas is het vanwege de gezondheid van Henny nog niet mogelijk geweest om bij hen een bezoek af te leggen voor persoonlijke felicitaties. Wel is namens 2-6RI een gelukswens en een donatie overgemaakt voor het bruidspaar. Henny en Alie namens alle sobats van harte gefeliciteerd!

-31-

Na de reunie van april 2009 zijn tot onze spijt wederom sobats ons ontvallen:

Sobat Th Oomen uit 's Gravenhage,
Geboren op 24 augustus 1924 en overleden op 5 maart 2009

Sobat H. Prinze uit Ede
Geboren op 15 november 1927 en overleden op 13 mei 2009

Sobat J.M. Jansen uit Oeffelt,
Geboren op 14 september 1923 en overleden op 16 mei 2009

Sobat J.W.L. Hofman uit Breda,
Geboren op 9 augustus 1923 en overleden op 25 juli 2009

Sobat J.J.J. Mengelers uit Oirsbeek,
Geboren op 14 december 1918 , overlijdensdatum onbekend.

Sobat J. Oostenrijk uit Rotterdam
Geboren op 24 november 1922 en overleden in juni 2009

Sobat A. Smits, uit Oosterhout
Geboren op 25 februari 1926 overleden op 22 november 2009

Overleden is ook Oskar Reerink, de secretaris van 2-7RI.
Ook bij dit overlijden willen we even stilstaan.

Dat zij mogen rusten in vrede.

Wij wensen familie, vrienden en kennissen van onze overleden sobats sterkte met de verwerking van het verlies en tijdens de volgende reünie zullen wij de ons ontvallen sobats tezamen met de gesneuvelden herdenken.

Wij bedanken degene die namens 2-6RI begrafeningen en crematies hebben bijgewoond.

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg met de middelen uit de BankGiro Loterij en Lotto. Uw deelname aan deze loterijen wordt daarom van harte aanbevolen.